

Szeretett Lajos bátyám!

Fogadd emlékül e szívemből sarjadt éneket. Bizonyosság arról, hogy régi híved nem hallgatja el Szegedre jöttöd-kor a mindnyájunknak emlékezetes Dankó-szobor leleplezésén azt a nagy szeretet és tisztelet érzést irántad, mely talán személyes érintkezésünkben ünnepi formát nem ölthetett.

Igaz tisztelőd, pályád szerény koszorúját nyújtó híved

Kisteleki Ede, Szeged 1912. október hó 24.-én.

Dalnok-ünnepen

Pósa Lajoshoz:

Rázd meg deresedő fejed
Lantosom, Faust, köszöntsön egy új dal,
Repülve harminc év felett,
Had övezlek bimbós koszorúval,
Álmodd magad mi közénk újra,
Nekünk virrad: „Bort ide Salamon...”
Falunk Kis erdejébe bújva,
Dalod bűvös zenéjét hallgatom.

Csodás hárfád elandalít,
Űde, miként a puszták harmata,
Versenyben égnek húrjaid,
A szép dicsőül és a szent haza;
Tölgyed körül repkény fonódik,
A nótatárs eszmédnek hangot ad,
De lombfejed fölér a csillagboltig,
Istenhez küldve hó zsoldárokat.

S mi odafenn rejtély, titok,
Hogy azt felérje lantod éneke,
A mélyből sarjadt dal-birok
A nép szeretetével van tele,
Verejték, sóhaj, mint a pára,
Mely hajnalonta síkot eltakar,
És vár az ébredő sugárra:
Dalod derűt sóvárgó bús-magyar.

És hogy találj meghallgatást,
E hon feletti vak felhők felett,
A válladon Király-palást,
A gyermeket öledbe ülteted;
Kik mind az angyaloknak társa,
Szeráfkar, kit végig nem látni át,
Fogódzván Urnak trónusába,
Zengik veled a regg s az est-imát.

Földön neked megadatott,
Igéret földje álmvankosod,
Bölcsőben ringó magzatot
Álomba elcsicsiják dalsorok,
S az ifjút éneked tanítja
Hogy lángolón szeresse a hazát,
Lelked: örökös hajnal pírja
S tavaszról költözik tavaszba át.

Kisteleki Ede, Szeged, 1912. október 18. [kézirat]

[Autográf kézirat a *Szegedi Napló* levélpapírján – Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményei Múzeum]